

Сарро, вечи стига огнь фарлык на сърце ми,
Стига тезж горчивы речи фарлык върхъ менн.

Ты не ми сърце то огорчайтай і^є ножа ще га ратиж,
Вече сж не врѣшамъ, азж ѿж в^є огнь да изгориж.
Ты зашо не си малчишъ комъ на срецж ты стониш?
Зашо на Бога работы тѣ зела си да тарсиша?

На душы тѣ на тѣла та й на момче то, Богъ Господь,
На синки тѣ народы, Той помощникъ е готовъ.
Я Ты си само молж стрѣлай, Азж да иңджа горж тж,
Больж тж Иш да исполнеж, да принесж жертвж тж.

Да не удобрѣвамы вѣчъ да га маймы,
Да габѣдимъ нѣй момче то, вѣчъ да вѣримы.

САРРА

ВЪ СЕБѢ СИ СЛ РАЗГОВАРІЖ .

Ахъ, обычинъ самичакъ! тебе въ твой си тѣмно сърнице,
Такмо деветъ мѣсяцы та пазихъ като очище.
И три годинъ поддаижъ, дадохъ си мое то малѣко,
Че Ты бѣ моѧ та надежда и сѣбѣтъ на мое то око
Като листы на драба та Ты порасти,
Сл добры благодати миличакъ и ся радости.

И като цветъ згинаваша, менъ комъ оставаша?
Какъ безъ Тебе ще живѣшъ? менъ комъ предаваша?
Оле радость, въ твой то благо порожденье,
Оле жалость, въ твой то скарбно отданье.